

● نامه به سردبیر کد مقاله: ۰۴۷

و این میزگردهای پزشکی

یکی از مراسم رایج کنگره‌ها و سمینارهای پزشکی و کنفرانس‌های بیمارستانی (که خیلی هم مفید می‌باشد) میزگردهاست. رسم معمول این جلسات چنین است که در آن چند کارشناس حاضر می‌شوند و گرداننده میزگرد ضمن طرح یک موضوع از قبل انتخاب شده از کارشناسان می‌خواهد که نقطه نظرهای خود را در چند دقیقه بیان نمایند و بقیه جلسه را به حضار واگذار می‌کنند که سؤال‌های خود را مطرح کرده و درباره مطلب مورد بحث اظهارنظر نموده و در تمام لحظات پانل حضوری مستمر داشته باشند.

متأسفانه در جریان بسیاری از میزگردهای ما در سال‌های اخیر رعایت ضوابط فوق نمی‌شود. چرا که اعضاء شرکت‌کننده غالباً جلسه میزگرد را با سخنرانی اشتباه می‌گیرند و هر کدام مدتی طولانی صحبت کرده و اسلاید نشان می‌دهند و بدین ترتیب بیشتر وقت جلسه گرفته می‌شود و بعد از آنهم گرداننده که مقداری سؤال از قبل آماده نموده خود را در غالب یک ممتحن احساس کرده و حالتی به خود می‌گیرد که با سؤالات خود می‌خواهد اعضا میزگرد را امتحان کند!

و خلاصه آنکه حضور مستمعین فراموش می‌شود و اگر در آخر جلسه هم وقتی برای سؤال کردن مانده باشد و اگر عده‌ای خواب نباشند؟ و اگر حوصله پرسش داشته باشند؟ چند سؤالی را مطرح می‌کنند که پس از پاسخ به ۱-۲ تای آنها بقیه در دست گرداننده می‌ماند و وقت تمام می‌شود ...

بدیهی است ادامه چنین روندی لطمه بسیار گرانی به میزگردها خواهد زد. بنابراین جا دارد که یک دگرگونی بنیادی در نحوه اداره میزگردها به وجود آید و هدف کلی این باشد که بیشتر زمان میزگرد در اختیار حضار قرار گیرد تا جلسه با طرح سؤالات مناسب و برخورد اندیشه‌ها حالت با نشاطی به خود بگیرد و یادمان نرود که «کلاس خوب کلاسی است که چراهای آن زیاد باشد».

دکتر عبدالحمید حسابی
استاد گروه جراحی دانشگاه
علوم پزشکی تهران